

Schmidka Ádám

Hullámzó Kedélyek

Schmidka Ádám
Hullámzó Kedélyek

Magánkiadás
Budapest, 2024

Írta: Schmidka Ádám
Copyright ©Schmidka Ádám, Budapest, 2024
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-615-02-2575-3

Kiadó: Magánkiadás
Budapest, 2024

TARTALOMJEGYZÉK

Mese Az Időutazóról

Mese A Vízi Szörnyekről

Mese A Felhőről

Mese A Seprűről

Mese A Koboldokról

Mese A Völgyről

Mese A Vadhajtásról

Mese A Hangyákról

Mese A Régészekről

Mese A Fehér Manókról

Mese A Moziról-A Filmsztár 2.

Mese A Levelekről

Mese A Gyümölcsökről

Mese A Kóborlásról

Mese A Küldetésről

Előszó

Üdvözlöm a Kedves Olvasót! A mostani E-könyv meséket tartalmaz. Nem olyanokat, amiket fiatalkorában olvashatott, mert azok felnőtt fejjel, talán már nem elég izgalmasak. Ezért ezek a mesék kizárólag érettebb lélekkel rendelkező Olvasóknak ajánlott, amihez Jó Szórakozást Kívánok!

Tisztelettel:

A Szerző

Mese Az Időutazóról

Egy huszonöt év körüli ember görnyed az íróasztala fölé és éppen befejez pár számítást. Aztán elégedetten hátradől, majd mosolyogva, jókedvűen átmegy a feleségéhez a nappaliba. Elmondja neki, hogy végzett és minden kész az időutazásra. 2003-at írunk és bizony a fiatal házaspár nem dúskál az anyagi javakban, mert az elmúlt öt évben mindent az időutazáshoz szükséges dolgokra költöttek. A terv az, hogy a fiú visszautazik az időben és olyan dolgokat hoz magával, aminek nagy értéke van korukban. Bár mindketten örülnek, azért van bennük egy jó adag félelem is, mert azért vannak hiányosságai pillanatnyilag ennek a projektnek. Először is három év lesz az odaút és három év lesz a visszaút is, akármelyik korba is megy a fiú. Másodszor úgy húsz, maximum harminc percet fog csak tudni eltölteni a múltban. Azt, hogy melyik évbe megy vissza, azt már eldöntötték, egészen pontosan 2003-ba, úgy az év első felébe. Azért esett erre a dátumra a választásuk, mert ez alatt a házsám alatt élnek és úgy gondolták ez szerencsét fog hozni. A napszak sem volt mindegy, mert ugyanabba a napszakba fog érkezni, ahonnan indult, ezért a startot délután kettőre időzítették. Másnap délelőtt munkához is láttak, üzembe lett helyezve a gép, a fiú átlagosan felöltözött és vitt magával egy hátizsákot is, hátha nagyobb dolgot hoz. Búcsúzóul megölelték egymást, hiszen lehet, hogy soha többé nem találkoznak újra. A fiú beszállt a gépbe, betáplálta, hogy 2003.01.22., búcsút

intett és megnyomta az indító gombot. A hat év gyorsan eltelt és a fiú szerencsésen vissza portálta magát, de a landolásnál volt egy kis pontatlanság, ezért a közeli parkban tíz percre a lakásuktól jelent meg újra. Elindult hazafelé, de minden nagyon furcsa volt. Mindenütt furcsa hangokat hallott, a szembejövő emberek pedig nem beszéltek hanem különös hangokat adtak ki. De végre hazaért és átölelték egymást. A fiú megkérdezte, hogy mi ez a furcsaság, mi történt, míg távol volt. A lány pedig elmondta neki: Úgy négy éve valaki feltalálta a zenét. Azóta mindenki ezzel foglalkozik, ha tudsz egy jó dallamot, akkor nagyon gazdag leszel. Nézd meg ez megy a tévében, ez megy a rádióban, de még az interneten is. Azóta a munka mellett én is zenéket próbálok írni, ezzel most sok pénzt lehet keresni. Na mindegy, majd Te is belejössz, de inkább mond mi történt az úton. És a fiú mesélni kezdett: Magára az oda és a visszaútra nem nagyon emlékszem, áttörtem idősíkokon, nyúlványokon és örvényeken, de valahogy ez törlődött az agyamból, viszont, amikor ott voltam a múltban, arra emlékszem. Egy parkban landoltam, ami tele volt fiatalokkal. Volt arra pár épület, de hirtelen nem találtam semmit, így nem tehettem mást, odamentem kettőhöz, éppen sört ittak. Elmondtam nekik, honnan jöttem, egy kicsit nevettek, de aztán azt mondták menjek fel velük a barátaikhoz. Felmentünk egy szobába és a barátaik éppen pár süteményt tettek be a sütőbe. Kérdeztem mit csinálnak. Jókedvűen válaszoltak, hogy Jótékonysági Bálba mennek, oda kellene a sütemények. Megkínáltak egy sörrrel és mondták, hogy meséljem el mi járatban

vagyok. Elmondtam nekik mindent Ők pedig helyeslően bólogattak, majd mondták, hogy esetleg tudnak adni ezt-azt, de én mit tudok adni cserébe. A fedélzeti konzolom kifejezetten érdekelte Őket és kérdezték, hogy mi van rajta. Semmi különös válaszoltam csak pár algoritmus. Megkérdezték, hogy nem adnék-e nekik párat belőlük. Semmi akadály nem volt, Ők pedig serényen lejegyzetelték azokat. De hát nekem is kellett valami és mondtam, hogy adjanak pár dolgot, ami értékes lehet a jövőben. Az egyikük levett a polcról egy könyvet, az volt a címe, hogy: "Kedvenc Klasszikusaink" Elég vastag és nem is tudom, ez most mire lenne jó, de majd egy múzeumban felmérjük. Ki is vette és a felesége kezébe adta, aki belelapozott, de ő sem tudta, hogy mire jó. De mit hoztál még, kérdezte a fiút. Adtak még egy mobiltelefont, azt mondták szerintük ennek lesz értéke. Azt is megnézték, majd felmérték ezt is, gondolták. Csak ennyi, mást nem adtak, tudakolta a lány. Tulajdonképpen nem, mert kezdett lejárni a húsz perc, úgyhogy indulnom kellett vissza. Már az ajtóban álltam, amikor azt mondták, hogy várjak egy kicsit van itt valami kütyüjük még. Megkérdeztem, hogy ez mit tud. Dugig van mp4 fájlal van rajta vagy hétszáz-nyolcszáz. Megráztam a fejem, hogy köszönöm erre szerintem nincs szükségem, elköszöntünk egymástól, majd visszasiettem az időgéphez és most szerencsésen itt vagyok.

Az a lényeg, hogy mindketten élünk és egészségesek vagyunk. Itt ez a könyv, meg a telefon, a többi meg majd kiderül. A szomszédban, szintén egy fiatal pár lakott akik a falon át egy tompa és egy élesebb csattanást hallottak. Olyat, mintha valakit fejbe vernének egy könyvvel, aztán egy mobillal. Pontosan olyat.

Mese A Vízi Szörnyekről

Egy szép és derűs őszi napon egy ifjú elszenderült a teraszon. Míg aludt három Vízi Szörny mászott elő a fejből. Nem voltak nagyok, a színük pedig szürkészöldnek tetszett. Arányos volt a testfelépítésük, de szemük igen furcsán foglalt helyet, mégpedig a fejük búbján egy oszlopszerű kocsány tetején. Az egyiknek egy, a másiknak kettő, a harmadiknak pedig három szeme volt. Üldögéltek a kertben, néztek egymásra és nem tudták, mi tevők legyenek, tulajdonképpen még nevük sem volt. Hosszasan beszélgettek és végül megegyeztek, hogy a szemeik alapján fogják elnevezni egymást. Az egyszemű lett Fejszem, a kétszemű lett Duplaszem és a háromszeműt Sokszemnek hívták a többiek. Bár örültek egymásnak, azért szomorúak voltak, hogy nincsenek egyforma szemeik. Mindenesetre megbeszélték, hogy mire az ifjú felébred, addigra Ők elmennek és keresnek maguknak egy igazi vízi otthont. Így is tettek, útra keltek és barangolni kezdtek. Észak felé indultak, majd Nyugat felé vették az irányt. Átjutottak hegyen-völgyön, az erdőben aludtak, a fákról kémlelték a távot. Gombákat és mohát ettek, esővizet ittak. Végül hosszú hónapok után megérkeztek egy tengerpartra. Nagyon megörültek és vidáman fürdöztek a habokban, majd megnyugodtak és elaludtak a fövényen. Mikor felébredtek, újra összedugták a fejüket, hogy ez az-e amit kerestek. Nemsokára arra jutottak, hogy a Tenger bizony nem az igazi Számukra, mert túl nagynak találták.

Búcsúzóul még megfürödtek és Dél felé sétáltak, majd Kelet felé folytatták útjukat. Átvészelték a hóviharokat és a heves záporokat, virágokat és gyümölcsöket fogyasztottak. A hegyek ormáról kutatták a távoli vidéket és addig barangoltak, míg meg nem érkeztek egy szép Tó partjára. Ismét nagy volt az örömük és önfeledten ugráltak a tó partjáról a vízbe, majd megpihentek. Mikor felébredtek, körülnéztek és körbejárták a tavat, ami nem volt olyan végtelenül nagy, mint a Tenger. A Tónak hosszúkás alakja volt, az egyik oldalát hegyormok szegélyezték, a másik oldalán síkság volt. A hegyet fenyőerdő borította és madarak énekétől zengett. A síkságot is növényzet borította és rengeteg ehető színes gyümölcs termett a cserjéken, amit jóízűen ettek egész álló nap. Amikor már körbejárták a Tavat és megismerték a környéket Fejszem, Duplaszem és Sokszem újra leültek, hogy mitévők is legyenek. Napokig beszélgettek és vitakoztak, hogy hogyan legyen tovább, míg a végén úgy döntöttek innen is továbbmennek. Bár a Tó nem volt olyan hatalmas, mint a Tenger viszont hűvös és hideg volt, így itt sem volt maradásuk. Nyugati irányba igyekeztek, majd Észak felé kóboroltak. Követték a Napot és a Csillagokat, ellenálltak a hőségnek, bírták a hideget. Kaktuszlevet ittak és földön termő zöldségekkel üzték el éhségüket. Délibábok vezették Őket hosszú útjukon, míg egy folyóhoz nem értek. Már nagyon elcsigázottak voltak, így nagyon örültek és megmártóztak a Folyóban, majd a kimerültségtől álomba merültek. Ébredés után körülnéztek a Folyó környékén. Kristálytisza volt a vize, halak úszkáltak és

ugráltak benne, a szélén levelibékák éldegéltek, a távoli kanyarulatban pedig gázlómadarak lépdeltek ide-oda. A partot fák és bokrok szegélyezték itt-ott volt egy-két homokpad, pár száz méterre pedig volt egy sziget is. Pár nap múlva találtak egy sekélyebb részt és átmentek a túloldalra is, ahol volt egy kis domb, ahonnan csodálatos panoráma tárult a szemük elé. Azonban volt egy kis probléma, mert bár meseszép volt minden és nem volt nagy, mint a Tenger és nem volt hideg, mint a Tó, mégsem érezték úgy, hogy maradásuk van. Mielőtt továbbmentek volna még mászkáltak egyet a kagylókat kerülgetve a sekély vízben, majd elindultak. Azért mentek tovább, mert valami nyugalmasabbra vágytak, valami kevésbé mozgalmasabbra. Csakhogy, most már konkrét ötletük volt, hogy mit is keresnek, egy Tengersizemet szerettek volna találni. Így járta hát a vidéket Fejszem, Duplaszem és Sokszem. Nagyon elszántak voltak, már nem érdekelte Őket az időjárás viszontagsága vagy egyéb nehézségek, hanem a Tengersizemet kutatták. Gondoltak közben a Tengerre, a Tóra és a Folyóra is, de eltökélten folytatták útjukat. Átkeltek hegyen-völgyön, erdőn-mezőn, míg végül egy hegytető közelében elfogyott az erejük és leültek egy Forrás mellett. Jóízűen ittak a Forrásból, majd egymásnak dőlve elaludtak. Másnap kissé fáradtan ébredtek ugyan, de a meglepetéstől nem hittek a szemüknek. Mindannyiuknak ugyanannyi szeme lett, egyformán kettő. Fejszem, Duplaszem és Sokszem csak nevettek örömeikben, de arra gondoltak, hogy a neveiket azért megtartják. Le is táboroztak a Forrás mellett és ott folytatták életüket. Bejárták a környéket és egy

idő után ismertek minden fát és bokrot. Megismerték a környéken élő állatokat és boldogan éltek mellettük. Míg a Vízi Szörnyek vándoroltak és kutattak az ifjú is már rég felébredt és mivel szerette a természetet most is éppen ballagott a hegyekben. Az egyik nap, ahhoz a bizonyos forráshoz vetette a sors. Mivel fáradt volt ivott a forrásvízből és leült pár percre. Fejszem, Duplaszem és Sokszem felismerték, de a fák mögül kuncogva nézték, mi történik. Az ifjú kipihente magát, kortyolt még egyet, a kulacsát megtöltötte, talpra szökkent és folytatta útját. Mikor elment a Vízi Szörnyek előjöttek és megbeszélték, hogy most már biztos, hogy örökre a Forrás mellett maradnak. Minden reggel ittak egy kis forrásvizet, nappal barangoltak, este pedig a Forrás mellett beszélgettek. Fejszem, Duplaszem és Sokszem sokat nevettek és tréfálkoztak. Megemlékeztek időnként a Tengerről, a Tóról és a Folyóról is, de a Tengerszemhez nem indultak el soha. Most is a Forrás mellett élnek boldogan.

Mese A Felhőről

A Világegyetem távoli zugában, egy eldugott galaxisban, messze minden sürgés-forgástól, élt egy Kis Virág és fölötte egy Csillag. A Kis Virág egy darabnyi zöld földön élt, a Csillag pedig reá ragyogott folyton-folyvást. A virágot a csillag fénye, a csillagot pedig a virág kisugárzása tartotta életben. Semmi, de semmi nem zavarta meg nyugalmukat és így éltek már nagyon sok év óta. Soha nem beszélgettek csak egymásért éltek. Nem járt a közelükben semmi. Nem találtak üstökössel, kóbor bolygóval, de még egy meteorral sem. A többi csillag oly távol volt Tőlük, hogy azok fényeit alig-alig látták. A csillag világított, a virág pedig sütkérezett, a virág tündökölt, a csillag pedig mosolygott. Igazából, nem is nagyon vágytak másra. Nem volt, ami megzavarta volna a nyugalmukat, egészen egy szép nap reggeléig. Ez a nap is úgy indult, mint a többi, de aztán hirtelen a semmiből csak úgy feltámadt a szél. Először csak a szellő fújdogált, majd erősebbé vált és voltak szellőkések is, de ezenkívül nem történt semmi. A virág hajlongott a szélben és kérdően nézett felfelé. A csillag mosolya elmúlt és aggódva tekintett lefelé. A szél azonban csak nem akart elállni és még három nap múlva is fújt. Nem lett erősebb, sem gyengébb csak fújdogált, míg a negyedik napon kezdett elcsendesedni, de ekkor felhőket hozott magával. Csak rajzottak és úsztak a felhők az égen, a virág és a csillag között napokon át. Hol látták egymást, hol nem, hol egymásra pillantottak, hol

csak a felhőket látták. Nemsokára a felhőrengeteg továbbszállt csak egy fehér fodros felhő maradt ott pontosan a virág és a csillag között. Ez a felhő azonban nem sodródott tovább és a szél is elállt. A virág nem láthatta a csillagot, a csillag pedig nem pillanthatott a virágra. A virág fel a felhőre bámult, a csillag pedig le, az új fehér jövevényre. Ez jó ideig így ment és mind a virág, mind a csillag egyre szomorúbb lett. A virág napról-napra gyengébbé vált, a csillag pedig ahogy telt az idő egyre halványabban tündökölt. Bár soha nem beszélgettek, eljött az idő, hogy megszólaljanak. Így beszélgetni kezdtek, hogy tulajdonképpen, mi is történt. Szerencséjükre a felhő is értette mit mondanak. De ekkor nekitámadtak, hogy miért nem megy arrébb és miért teszi ezt velük. A felhő elnézést kért és elmondta, hogy nem akart ártani nekik, de szél ide sodorta és az most nem fúj, így nem tud arrébb menni. Beszélgettek, hogy hogyan csináljanak szelet. A virág mozgatta a leveleit és a szirmait, a csillag pedig megfordult párszor, de ezek a fuvallatok kevésnek bizonyultak és a felhő maradt. Ennek ellenére jól elbeszélgettek, pedig elég sok idő eltelt. Már kezdték megszokni a helyzetet, amikor a virág a fény hiányában, nagyon bágyadttá és elesetté vált, a csillag fénye pedig egyre inkább fakónak tetszett. A felhő is szomorú lett, mert bár nem tehetett róla, nagyon megesett rajtuk a szíve. Mindhárman nagyon szenvedtek, végül a csillagnak könnyek szöktek a szemébe. A könnyek pedig ráhullottak a felhőre, ami befogadta azokat. A Csillag három nap és három éjen át könnyezett, majd megtörölte szemeit. A

Fehér Felhő belsejében, a könnyek új életre keltek és két nap és két éjszaka hosszan alakultak át. A harmadik nap pedig a felhő esőt szórt a Kis Virágra. Az életető víz hatására a virág újra erőre kapott, a csillag pedig kezdte visszanyerni fényét. Ám a várva várt szél nem akart megérkezni, a virág időről-időre elgyengült, a csillag pedig csak halványult. Ilyenkor a csillag könnyezett, a felhő esőt csinált és a virág feléledt. A sok viszontagság ellenére azért összebarátkoztak. A virág és a csillag már nem haragudtak a felhőre, neki pedig már nem volt lelkiismeret-furdalása. Naphosszat beszélgettek vagy csendesen pihengettek. Rengeteget kacagtak, de néha azért kissé szomorúak lettek nehéz sorsuk láttán. Több idő is eltelt, mint kellett volna, mikor az egyik délután, szinte a semmiből egy kis szellő támadt és arrébb terelte a felhőt. Nem sokkal, csak éppen annyira, hogy a virág és a csillag újra láthatta egymást. Kellett pár nap és a virág újra kivirult és visszanyerte régi erejét. A csillag pedig szebben ragyogott, mint valaha. Mindhárman nagyon megörültek. A virág nem hervadozott többé, a csillagnak nem kellett hétről-hétre könnyeznie, a felhő pedig végre megnyugodhatott. Azóta számlálhatatlan idő telt el, de a szél azóta sem fújt újra. A Kis Virág, a Csillag és a Fehér Felhő pedig barátságban élnek, még ma is a Világegyetem rejtett kis zugában.

Mese A Seprőről

Mindenki jól ismeri a seprút, mint háztartási eszközt. Találkozhattunk vele mesékben is, talán a legismertebb, hogy a boszorkányok időnként ezzel közlekedtek. Számos nagy és kisebb boltban is kapható, számtalan formában, színben és stílusban fordul elő. Ha mondjuk máshoz hasonlítjuk, akkor talán az ára sem olyan vészes. Ma már tömegtermék, de régen kézzel készítették természetes anyagokból, mostanság műanyagból van. Használhatjuk a lakásban, a teraszon vagy akár a kertben is. Olyan hétköznapi dolognak tűnik, hogy csak odanyúlunk a seprűért. De meglepő módon bizony nem volt ez mindig így. Sok seprűlellettel ezelőtt, mert a seprűk sem örök életűek egy időre felbolydult a seprűk élete. Alapvetően a seprűvel valamilyen koszt, szennyeződést vagy nemkívánatos dolgot szoktunk eltakarítani és utána visszatesszük a helyére. Egy szép napon ebből lett elege egy seprűnek. Munka után lerakták a helyére, Ő pedig elgondolkodott. A koszban jön-megy, Őt hívják segítségül ha baj van, aztán mocskosan álldogálhat naphosszat. Beszél a többi seprűvel is és Ők is egyetértettek vele. Nem akarták ezt így tovább csinálni és úgy döntöttek, hogy fellázadnak. Ez pontosan így történt és attól a naptól kezdve nem voltak hajlandóak segíteni a takarításban. Az emberek eleinte türelmesek voltak, hátha ez csak egy múló dolog, majd visszatérnek a régi kerékvágásba. De ez nem történt meg és a kosz meg csak nőtt. Voltak ugyan alternatív eszközök, de

azokkal nem lehetett teljesen helyettesíteni a seprüket. Végül az emberek nagyon, de nagyon megharagudtak, mert a seprük hajthatatlanok voltak és keményebb eszközökhöz folyamodtak. Úgy döntöttek, hogy Velük ne szórakozzon, a most már haszontalanná vált rengeteg seprű és elhatározták, hogy szétszerelik Őket. Nem csak elhatározták, hanem meg is tették, a világ összes seprűjének leszerelték a nyelét. Lecsavarták, lefűrészelték vagy egyéb más módon, de leszerelték, a seprűfejeket pedig halomra hányták. Hogy a nyelek ne vesszenek kárba, újrahasznosították őket. Kitűnően szolgáltak ásó, lapát, kapa és még ki tudja hány szerszám nyeleként. A szerszámok azonban tudomást szereztek arról, hogy mi történt a seprűkkel és hogyan kaptak Ők tulajdonképpen nyelet. Összebeszéltek, a gereblye, a csákány, a többi szerszám és addig-addig sutorogtak, amíg csatlakoztak hozzájuk azok a szerszámok is, amelyeknek még eredeti nyele volt. Ők is beszüntették a munkát és minden ilyen típusú dolog leállt. Az emberek kifakadtak, nem elég, hogy szórakoznak velük a seprük, most a többi szerszám is ezt teszi. Seprű nélkül még csak kosz van, de a többi szerszám nélkül már nagy a probléma. Aztán úgy döntöttek, hogy az összeset halomra hányják és teljesen újakat fognak gyártani. Ám a fogó, a fűrész, a csavarhúzó és a többi szerszám is neszét vette, hogy mi történt a seprűkkel és a többi szerszámmal, úgyhogy Ők sem voltak hajlandóak tovább dolgozni. Az emberek csak álltak üres kézzel és nem értették mi történik. Most mihez fognak kezdeni szerszámok nélkül, így nem tudnak csinálni semmit,

megállt az élet. Seprű nélkül még elváltak, de a többi dologra nagyon is szükségük volt. Kellett valami megoldás, de nagyon gyorsan és azt már nem látták észszerűnek, ha a fogót és a társait is halomra vetik. Valahogy vissza kellett állítani a dolgokat, de hát a seprűk nyele már más szerszámokon volt, újat pedig nehéz lett volna gyártani, mert már nem volt mivel. Csak álltak és nyeltek egy nagyot. Végül valakinek támadt egy furcsa, de kivitelezhető ötlete. De először meg kellett békíteni a seprűket. Megígérték nekik, hogy ezután tisztességesen fognak bánni velük és új nyelet fognak kapni. A seprűk megbocsájtottak, az emberek pedig elhordták a halmokat. Hogy legyen új nyél, az előadó művészek mikrofonállványát használták fel ideiglenesen. Ők szívesen segítettek és egyébként is megígérték Nekik, hogyha helyreáll a rend visszakapják az állványokat. A seprűk megkapták a nyeleket és újra munkába álltak. Beszéltek az ásóval meg a többiekkel és Ők is visszatértek dolgozni. Közben szóltak a fogónak aztán a többi szerszámnak és Ők szintén munkához láttak. Visszaállt a világ rendje, mindenki munkálkodott ahogy azelőtt. A seprűt és a többi szerszámot azóta nagy becsben tartják az emberek. Bár ezt a történetet ma már kevesen ismerik, de nem véletlenül van például díszseprű vagy nem véletlenül lehet repülő seprűt kölcsönözni a jelmezbálba. És még sorolhatnám a hasonló dolgokat, mert még számos ilyen van. Az előadóművészek természetesen megkapták a vadonatúj állványokat.

Mese A Koboldokról

Hajnal van az erdőben, a Kobold Vendéglős épp most zárja be a mulató ajtaját és tér haza pihenni, hogy aztán este újra visszatérjen. A vendéglő egy Nagy Erdő közepén áll. Van ott egy Hatalmas Fa, annak a belsejében szórakoznak Ők minden egyes este. A Varázsló Kobold hatalmas varázserejével képes a koboldoknak ételt és italt varázsolni. Minden délután odamegy a mulatóba és a nyitás előtt köpönyege forgatagából és néhány varázsszó erejével feltölti a vendéglő készletét. Ezért tudnak az erdő koboldjai azóta, amolyan bohém életet élni. Este elmennek a vendéglőbe, hajnalig ott vannak, aztán hazamennek aludni és utána újra betérnek a fogadóba. A vendéglős is éppen nyitásra készül. A Varázsló már végzett, de előtte senki nem mehet be, mert a varázslatot szereti egyedül végezni. A házigazda is mindent leellenőriz, a székeket, az asztalokat, a kemencét és a csaprendszert is. Bár minden varázslat útján áll elő, azért a választék nem túl nagy. Ott van a frissen sült Cipó ételnek és a csapolt Dzsúsz italnak. Igaz ez nem sok, de a koboldoknak ez bőven elég. Úgy két tucatnyi hely van, úgyhogy mindannyian kényelmesen elférnek. Van egy hangulatos kandalló is, mert éjszaka előfordul, hogy hűvössé válik az idő. Az ehhez való fát, csakúgy mint a sütéshez, a varázsló teremti elő. Mire a vendéglős felkészül, már szállingóznak is az első koboldok és két óra múlva már tele is a fogadó. A csendesen pattogó tűz mellett kezdenek az ételnek, majd érkeznek a Dzsúszok.

De nem unalmasak az esték, mert az egyik kobold élő zenét csinál. Hol vidámat, hol borúsat, hol érzelmeset, hol meg csak a talpalávalót és akkor mindenki táncol a fogadóban. Ha nincs muzsika, akkor beszélgetnek vagy kártyáznak. Ha olyan kedvük van Sport Koboldadást néznek, mert ezen az erdőn kívül is élnek koboldok. Minden éjjel egy órakor tombola van. A fődíj egy Torta, ami szintén a délutáni varázslattal áll elő. Így mulatnak minden éjjel a koboldok, aztán hajnalban a kilépő Dzsúsz után hazamennek csendben. Halkan, mert nem szeretnék megzavarni az alvó erdő nyugalmaát. A vendéglősnek, azonban akad még dolga bőven. Komótosan rendet tesz, elmosogatja a tányérokat és a poharakat. Ezután leoltja a fényeket, behajtja a fogadó ajtaját és hazaballag pihenni, mert nem csak kizárólag vendéglős, hanem Ő is mulat, nyitásra pedig neki is frissnek kell lennie. De mielőtt elmenne mindig iszik egy búcsú Dzsúszot, aztán elmossa és megtörölgeti a poharat. Ma hajnalban is így tett. Csapolt magának egy Dzsúszot, aztán fenéig ürítette. Már éppen letette volna, amikor a pohár alján egy gyönyörű Koboldlány arca tűnt fel. Nézte-nézte, de aztán elillant a kép. Ő sem értette mi történt, talán túl fáradt gondolta, mindenesetre elmosta a poharat és a helyére tette. Becsukta az ajtót és elindult haza lefeküdni. Másnap, mint egyébként minden egyes napon, ismét megtelt a fogadó és feneketlen jó hangulat uralkodott hajnalig. Aztán mindenki elköszönt egymástól és hazamentek. A vendéglős újra takarított, újra mosogatott és újra ivott egy Dzsúszot. Már el is felejtette mit látott előző hajnalban, de a kedves Koboldlány

arca újra megjelent a pohár alján. Megint csak nézte-nézte, míg el nem tűnt a Koboldlány arca. Most már gondolkodóba esett és egész úton hazafelé a Koboldlány járt a fejében. A harmadik hajnal már nem csodálkozott, amikor megjelent a kép. És így történt ez a negyedik, ötödik, hatodik, sőt a hetedik hajnalon is. Ekkor már kezdett egy kicsit megijedni, de a nyolcadik napon is látta a Koboldlányt. Nem hagyta nyugodni a dolog és kilencedik napon a záróra után sorra itta a dzsúszokat, de Koboldlány arca így is ragyogott. Már nem is tudta kiverni a fejéből a dolgot és ha nem is a tizedik, de a tizenegyedik nap után megszűnt a furcsa látomás. Talán először megnyugodott, de aztán hiányozni kezdett neki a dolog. Minden hajnalban megitta a búcsú Dzsúszt, de az arcot nem látta többé. Telt-múlt az idő és talán kezdte is elfeledni a dolgot. Minden ment a maga útján, nyitás, mulatozás, zárás, pihenés, aztán kezdődött előről a kobold vigasság. A kandallóban lágyan lobogott a tűz, szólt a zene, fogyott a Cipó, folyt a Dzsúsz és boldogan danolászott mindenki. Bár az élet csupa mulatság volt, a koboldok azért tudták, hogy a vendéglős is fárad, ezért minden évben egy hétig, a tombola után volt a záróra. Ma is megvolt a nyertes, boldogan szelték fel a Tortát, mindenki kapott egy szeletet, lecsúszott az utolsó Dzsúsz és fél kettőkor távoztak a koboldok. A mulató megcsinálta, a szokásos dolgokat, behajtotta az ajtót és elindult hazafelé. Alig tett pár lépést, amikor egy árny feltűnt a sötétben. Biztos valaki itt felejtett valamit gondolta, de amikor közelebb ért már nem tűnt ismerősnek. Egy másik erdőben lakó kobold volt.

Elmondta, hogy eltévedt, napok óta kóborol az erdőben, rettentően kimerült és a vendéglős segítségét kérte. Ő is megijedt nehogy valami baj történjen és beljebb invitálta a kimerült koboldot. Bent fényt gyújtott, Cipót tálalt, Dzsúszot csapolt és akkor meglátta az ismeretlen arcát. A Koboldlányt, akit a pohár alján látott. Ugyanaz a kedves arc, ugyanaz a bájos mosoly. Nem tudott hová lenni az örömtől. Hozott még Cipót és Dzsúszot, Ő is helyet foglalt és sokáig beszélgettek. De a lány nagyon kimerült lett és pihenésre volt szüksége. Lefektette hát a kandalló mellé és egész éjjel vigyázott rá, míg fel nem kelt a Nap és a Koboldlány kinyitotta a szemét. Azóta a nap óta együtt vezetik a fogadót. Még a nevét is megváltoztatták és faragtak ketten egy szép táblát a bejárat fölé. Ha nem hiszi, járjon utána. Megtalálja Őket a Nagy Erdő közepén, minden nap estétől hajnalig. Bátran lépjen be a Hatalmas Fa belsejébe, jó hangulat fogja fogadni és biztosra veheti, hogy megkínálják egy frissen sült Cipóval és szívesen csapolnak Önnek egy Dzsúszot is.

Mese A Völgyről

Élt valahol nagyon messze a hegyek között egy remete. Távolságától, egyedül a vadon mélyén. Két feje volt, a teste pedig igen szőrös vala és bár senki nem járt arra ruhát azért viselt. Ezeket állatbőrökből készítette, így volt cipője, nadrágja és a felsőtestét is fedték a bőrök. Téltre csinált magának kabátot, sapkát és még kesztyűt is. Annak ellenére, hogy nem volt társasága, több öltözete is volt, egyrészt mert szerette őket elkészíteni, másrészt ez oltotta magányát. A két fején különböző színű volt a haja és a szemei sem mutatkoztak egyformának. Talán az előzőek miatt volt remete, de ezt senki sem tudja. Tulajdonképpen, még Ő sem, mert nem emlékezett, hogyan lett remete. Egy kis házában élt a zöldellő tisztás szélén, egy csendesen csordogáló patak szelén. A lak ugyan nem volt nagy, de takarosnak mutatkozott. Fából készült az oldala és a teteje, itt-ott ablak is nyílt. Mindent egymaga épített és maga is tartotta karban. Bent volt egy hálószoba, a többi lakrész pedig egyetlen tér volt. Ott főzött, pihengetett és gombfocizott. Saját magával játszott, de rendkívül ügyelt arra, hogy egy nap csak egy játékost mozgasson. Egyik nap a világgal, a másik nap a sötétebbel minden délután Naplemente előtt. A készletet is Ő gyártotta, a közeli bükkfából. A berendezés egyébként szerény volt, a hálószobában, a földön egy állatbőrön a aludt, a másik szobában volt egy tűzhelye, egy kis konyhaszekrénye, egy fotelje egy kis asztala, amin leginkább dolgozott, evett

vagy a lábát pihentette. Az egyik ablak alatt egy kis sík terület foglalt helyet, ott volt a gombfoci készlete. Most is egy meccsben volt talán a világos csapat vezetett éppen. A ruháit egy polcszerű fatákolmányon tárolta. Felszerelése a célt szolgálták és főként a vadászathoz, a ruhavarráshoz és a főzéshez kapcsolódtak. Illetve a gyertyakészítéshez, mert éjszakánként azzal világított. Fürdeni és mosni a patakhoz járt. Volt egy kis tornáca is, ahová két madáretetőt fabrikált. Itt is elüldögélt néha és elmélkedett egy kis időt. Az önfenntartáson, a ház körüli teendőkön és a gombfocizáson kívül azonban volt még egy hobbjaja, a golfozás. A háza mellett épített magának egy háromlyukas pályát, az ütőt fából faragta, a labdát fakéregből és háncsból készítette. Amikor jó volt az idő, akkor sokat hódolt ennek a szenvedélyének. Nem érdekelték az időjárás viszontagságai, szerette a Tavaszt, a Nyarat, az Őszet és a Telet is. Voltak nehezebb napjai vagy hetei, ha az időjárás szélsőséges lett, de igyekezett minden Évszak szépségét megélni. Így élt tehát, halászott, vadászott, gyűjtögetett, süttött-főzött, ellátta a ház körüli teendőket, az erdőt járta, pihengetett, gombfocizott és golfozott. Minden ötödik napon azonban, ebéd után felsétált a Völgy fölé a hegyoldalba, hogy az eléje táruló tájban gyönyörködhessen. Most is éppen oda tartott. Kissé nehezen mozgott, de nem azért, hogy beteg lett volna, mert szerencsére soha nem kapta el betegség, hanem mert ma korán kelt. Már hajnalban a vadászösvényen volt, aztán egy kevés gyümölcsöt is szedett és még főznie is kellett. Aztán most nem dőlt le pihenni az ebéd után, hanem kiszórta a

megmaradt csontokat a vadaknak az erdőszélére, mert így szokta és elindult aznapi útjára. Ahogy elhagyta a tisztást és sétált pár percet fáradtsága is tovaillant és előbb fütyörészni kezdett, majd kedvenc dalát énekelte és vidáman haladta úti célja felé. Előbb egy nagy ösvényen haladt, ami jobbra-balra kanyargott, de folyamatosan emelkedett. Később áttért egy keskenyebb útra, ahol már jobban kellett figyelnie lépteire, mert kezdett veszélyesebbé válni a terep. Útját keresztezte egy kisebb tisztás, ahol megállt pihenni. A tarisznyából elővette kulacsát, ivott egyet és evett egy kevés gyümölcsöt, majd továbbment. Még kellett másznia jó pár sziklát és meredélyt, de még mindig nem ért oda. Hamarosan egy sötét barlanghoz ért, amin mindenképpen át kellett mennie. Elővette a gyertyáját és belépet a sötét és nyirkos barlangba. Tíz perc múlva, már látta a fényt a kijárat környékén, innen már nem sok volt hátra. Már csak egy negyed órát kellett ballagnia a hegy gerincén és már meg is érkezett a számára oly kedves helyre. Leült kedvenc fája árnyékába és gyönyörködött az eléje táruló tájban. Addig időzött ott, amíg jól érezte magát, ivott egy kis patakvizet evett pár gyümölcsöt, aztán felállt és megindult visszafelé a házához. Végig a hegy gerincén, aztán be a sötét és titokzatos barlangba. Aztán óvatosan le a meredélyen és a sziklákon, végig a keskeny úton és utána a kanyargó ösvényen, egészen a tisztáshoz, ahol lakott. Ott ellenőrizte és feltöltötte a madáretetőket, golfozott egy órát, megvacsorázott és gombfocizott. Kicsit tett-vett, kiült a tornácra pihenni és gondolkodni, aztán lassan elcsöndesedett az

erdő, Ő pedig lefeküdt aludni. Így élt hát a remete, nap mint nap, hétről-hétre, a hónapok egymás után. Eltelt pár év és Ő még mindig látogatta a hegyoldalt, de valahogy gyakrabban. Már nem öt naponta járt fel gyönyörködni, hanem négy naponta útra kelt. Követték egymást az évszakok, de immár háromnaponta törte meg a hétköznapiakat a gyalogút a hegyoldalba. Lassan annyira tudta az utat, hogy messziről megismerte a fákat a kanyargós úton, centiről-centire kiismerte magát az ösvényen, formájukról és érintésről azonosította be a sziklákat, csukott szemmel ment át a barlangon, a hegygerincen pedig nem volt fáradt többé. Az árnyékot adó fa még mindig megvolt és Ő már kétnaponta ment fel. Váltakozva telt tehát az idő, egészen addig, míg minden egyes nap fellátogatott. Ült csak ült és csak gyönyörködött. Gyönyörködött, mint a mai nap, aztán lement a Nap és felkelt a Hold, a Csillagok pedig fényesen ragyogtak.

Mese A Vadhajtásról

Élt valahol egy gazdálkodó, aki már hosszú ideje ezzel foglalkozott. Termesztett mindent, amit az éghajlati sajátosságok megengedtek Neki, de sosem riadt vissza az újtól és a kísérletezéstől sem. Nem teljesen a haszonszerzés miatt, hanem mert szerette a növényeket és főzni is imádott. Így hát sokat foglalkozott keresztezéssel és néha idegen fajokat is betelepített gazdaságába. Volt egy növény, amivel már évek óta foglalatostkodott, aztán hirtelen szinte a semmiből, úgy érezte, hogy fogyaszthatóvá vált. Miután ez már megvolt, természeteni is kezdte, de mivel senki sem ismerte az új növényt és a kereskedők is bizalmatlanok voltak, elkezdett gondolkodni, hogyan is reklámozhatná ezt. Egyelőre nem sok ötlete volt és tulajdonképpen, még neve sem volt a növénynek. Az egyik hétvégén vendégek voltak nála és sétáltak a gazdaságban, amikor egyikük az új növényre mutatott és megkérdezte:

- Az mi?

A gazda hirtelen elgondolkodott, majd rávágta:

Az, Az.-válaszolta.

És innentől Aznak hívta a növényt. A vacsora alatt még beszélgettek a dologról, megkóstolták Azt is, és a Bácsi el is mesélte, hogy mi a probléma vele. Az egyik barátja szakács volt és megkérdezte, hogy miért nem rendez egy főzőversenyt,

ami során az új növényből kéne főzni és így talán tudná reklámozni is. Miután a vendégek elmentek, a gazda hetekig törte a fejét a főzőversenyen és végül úgy döntött, hogy meg is hirdeti az eseményt. Nekilátott a szervezésnek. Beszerzett két tucat bográcsot, hozzá főzőeszközöket, fát és még sok mindent, ami ehhez kellett. Az országban meghirdette a versenyt és még média megjelenést is sikerült szereznie. A helyszín a gazdaság volt és egy csodás tavaszi napon kezdetét vette a verseny. Díjak is voltak, a nyertes majd egy szép faszobrot fog kapni, de egyébként minden résztvevőnek szántak ajándékot, amit ennek a szép napnak az emlékére készítettek. Jöttek a vállalkozó szellemű versenyzők, az ország minden tájáról, ugyan olyan sokan azért nem, de hét plusz főzőhelyet így is be kellett állítani. Így összesen tizenkilenc bográcsban főtt az Az. Nem csak egyéni szakácsok voltak, kisebb csapatok is beneveztek. Délelőtt tízkor elindult a verseny, be lehetett gyűjtani a bográcsok alá. A versenykiírás nem volt szigorú, tág keretek között lehetett mozogni, bármilyen fűszert, növényt vagy egyebet fel lehetett használni. Szinte mindennel próbálkoztak is, volt aki halat vagy húst, más különleges fűszereket használt. Jókedvűen, de azért csendben folyt a vetélkedés. Közben a zsűri, mert az is volt körbenézett a gazdaságban, mert nem akartak elfogultak lenni. Összesen öten voltak és legalább annyira izgultak, mint a szakácsok. Tizenegy órára, de főleg délben, már finomabbnál finomabb illatokat szállított a tavaszi szellő. Délután kettőre mindenki végzett és az öttagú zsűri munkához látott. A kóstoláson kívül, mindenkivel vagy minden

csapattal beszélgettek pár szót, hogy milyen fonal mentén folyt a főzés, mi is volt az elképzelés. Természetesen a hangsúly azért magán az elkészült ételeken volt. El is indult hát a kóstolás az egyik oldalról és mindenki kezdett egy kicsit izgulni. Még csak a harmadik bográcsnál jártak, amikor a kóstolók érezték, hogy kifejezetten nehéz dolguk lesz. A nyolcadik versenyzőnél járva, pedig már egyik ámulatból a másikba estek, mert mindenhol nagyon finom ételek készültek. A tizenötödik bográcsnál tartottak, amikor az első kóstolóból hirtelen kitört:

- Azt a k. életbe!

Kérdezték a többiek, hogy mi a baj. Nem volt semmi baj, csak annyira finom volt, hogy mindenki megrökönyödött. Még volt hátra négy versenyző, de megérezték, hogy ez lesz a győztes főzés. Annyira ízlett, meg is kérdezték a csapatot, mert Ők pont egy csapat voltak, hogy mit is raktak bele.

- Azt.- volt a válasz.

- Na rendben, de mit raktak még hozzá?

- Azt- felelték.

- Ne vicceljenek már mondták a kóstolók, hát ez nagyon finom.

- Megfogtuk az Azt, a bográcsban kicsavartuk belőle a vizet, majd visszaraktuk Azt a bográcsba és megfőztük.

Természetesen végigkóstolták az összes ételt, de jobbat nem találtak. A Tizenötös Csapat nyert. Azóta ez a növény világszerte elterjedt és mindenki nagyon szereti. És amellett, hogy tényleg imádják az emberek ez az étel rendelkezik a világ legrövidebb receptjével, amit most Én is közzéteszek:

RECEPT: AZ

Hozzávalók: Az

Elkészítés: Tegyük hozzá Azt

Főzzük, míg finom nem lesz.

Jó étvágyat kívánok!

Mese A Hangyákról

Kissé álmosan ébredt fel a fiatalember szerény kertvárosi házában. Felkelt, kiment a mosdóba, fogat mosott, reggelizett egy finom szendvicset, majd felmarkolta házi kedvence pórázát és kilépett az ajtón. 125 ml, mert ez volt kutyájának neve nagyon megörült neki és veszettül csóválta farkát. Talán furcsának gondolhatnánk ezt a kutyanévet, de mindenki szám és betűnevet adott a ebének, de most ez a divat. Pórázra kötötte és elindult a közeli parkba, ahová a többiek is jártak. Csendes volt a reggel, mert Ő azért a város nyugalmasabb részén lakott. Tulajdonképpen ez volt az egyetlen város a világon és az összes ember abban lakott. Ezért hát igen nagy és változatos cserébe viszont környezetbarát és modern volt. Úgy negyed óra múlva oda is értek a kutyafuttatóhoz, ahol már voltak páran. Köszönt a gazdáknak és mivel minden kutyát ismert, így bátran közéjük engedte 125 ml-t. Egy ideig nézte, ahogy a sok zöld kutya egymással játszik és hangyákat keresgél, de mivel senkivel nem volt kedve beszélgetni, leült a fűre és felkészült a mai napi munkára. Látta, hogy ma sok a feladat, így hamar magához hívta kutyáját, adott neki egy hangyás jutalomfalatot, elköszönt és hazafelé vették az irányt. Talán furcsának tűnhet, hogy a parkban zöldek voltak a kutyák és hogy hangyákat keresgélnek, de a város összes kutyája zöld volt és hangyákat keresgélt és evett már emberemlékezet óta. A kutyatápnak, a jutalomfalatnak és egyéb kutyának való

finomságnak is volt hangyatartalma. Mikor hazaértek, beengedte a kutyát és egész nap dolgozott. Este, mivel nem volt hideg kitessekelte 125 ml-t és ágyának dőlt. Másnap nagyon korán és kifejezetten frissen ébredt. Aznap is sok dolga volt, ezért úgy döntött gyorsan elmennek a kutyával sétálni és utána egyből munkához lát, majd holnap többet pihen. Jó tempóban elsétáltak a parkig, ahol egy kutya volt csak, akit egy Bácsi hozott. Köszönt neki és elengedte a kutyát. Ugyan még nem nagyon látták egymást, de amíg a két eb játszott beszélgetni kezdtek. Szót váltottak erről-arról, el is szaladt fél óra, amikor a Bácsi megkérdezte a Fiatalembert, hogy tudja-e, hogy a kutyák, miért zöldek és hogy miért szeretik a hangyákat fogyasztani. A válasz először hitetlenkedő volt. Hát persze, hogy zöldek és szeretik a hangyát, mindig is ilyenek voltak. Ezt így tanulta otthon, így tanulta az iskolában és így van az Interneten is. A Bácsi csak mosolygott és megkérdezte, hogy elmondja-e az igazságot és mivel beszélgetőtársa rábólintott nekikezdett. Így hát miközben a két zöld kutya hangyákat hajszolt Ők leültek a fűbe és a Fiatalember hallgatta mit is mond a Bácsi: Sok-sok évvel ezelőtt, de nagyon is régen, az emberek nem úgy éltek, mint most. Bizonyos dolgokban, mint például a biotechnológiában nagyon fejlettek voltak, de más dolgokban, meg sem közelítették a jelenkor fejlettségét. Akkoriban nagyon nagy súlyokat kellett mozgatni, de hogy miért azt senki nem tudja. Az emberek azonban erre nem voltak képesek és gépeik sem voltak a nehéz tárgyak mozgatásához. Ezért kitalálták, hogy egy bizonyos hangyafajt

ember nagyságúra növesztenek és ővelük fogják a nehéz súlyokat cipeltetni és mozgatni. A nagyítás sikerült és be is tudták tanítani a hangyákat, hogy mit és hogyan tegyenek. Volt azonban egy gond, hogy az emberek képtelenek voltak huzamosabb ideig terelni és kordában tartani a hangyákat, ezért azok nem akartak dolgozni. Kellett valami megoldás, ezért betanították a kutyákat, hogy felügyeljék a hangyákat. Erre a feladatra, aztán minden kutya alkalmasnak bizonyult. De a kutyák ekkor még nem voltak zöld színűek, sőt egyetlen egy kutya sem volt zöld színű és hangyákat sem ettek. Színük változatos volt és voltak tarkák is és leginkább hússal táplálkoztak. Az emberek nagyon elégedettek voltak, minden ment a maga útján, míg egy nap valamitől a hangyák furcsán kezdtek viselkedni és a kutyákra támadtak. Az emberek megijedtek és vissza akarták kicsinyíteni a hangyákat de nem sikerült, a kutyák pedig pusztulni kezdtek. Egyik nap valahonnan a hegyekből egy ember érkezett a zöld kutyájával, amitől a hangyák nagyon megijedtek és újra fegyelmezetten kezdtek el a súlyokat cipelni. Hogy ezután, mi történt, azt nem tudni, de ma minden kutya zöld, minden hangya kicsi és a kutyák előszeretettel fogyasztják őket. Felálltak, a Fiatalember megköszönte a beszélgetést, a Bácsi is elbúcsúzott és elment a kutyájával. Ő is így tett és 125 ml-el hazáig ballagott, miközben erősen gondolkodott. Hitte is Ő, meg nem is. Mindenesetre nehezen tudta ezt a dolgot kiverni a fejéből. A város sokat sugárzott reklámja előtt megállt, mert azért nehezen tért magához. Minden nap háromszor moss fogat, hangzott a sokat

látott hirdetés, amit a tévében is folyamatosan adnak. Na mindegy gondolta vagy igaz, amit a parkban hallott vagy nem, mindenesetre érdekes történet volt. Hazament és estig dolgozott. Lefekvés előtt elment fogat mosni, de kifogyott a tubus és hozott egy új dobozzal. Még sosem nézte meg mi van benne, de most elolvasta az összetevőket: Fluorid, Növényi aroma, Meszkalin. De mi az a Meszkalin kérdezte magától. Hirtelen a homlokára csapott, ja ez az a gyógynövény, amiről az iskolában tanultak. De hát nem mindegy, a városban csak ezt lehet kapni és minden felnőtt ezzel mos fogat, ahogy a reklámban látja, naponta háromszor.

Mese A Régészekről

E Mese Nem Más

Minthogy Emese Kérdi:

Látom-Ás?

Tikkasztó melegben folyik a munka egy gyönyörű tó partjától nem messze az erdővel szögelt tisztáson. Hatan dolgoznak, három lány és három fiú. Nem foglalkoztatja Őket a hőség, serényen munkálkodnak egy nagy árokban. Régészek és éppen egy ókori maradványt tárnak fel. Hol ásnak, hol ecsettel távolítják el óvatosan a földet. Közben jegyzeteket is írnak, hogy alaposabban meg tudják állapítani, mire is bukkantak. Műszeres vizsgálatokat is csinálnak, hogy teljesebb képet kapjanak. Mozgó és állóképeket is rögzítenek a lezárt területről. Az ásatás helyszíne körbe van kerítve, mintegy 200 négyzetméteren. Mintegy két hete folyik a munka és lassan a végéhez közelítenek. Az eddigi összes adatot és a szakmai tapasztalatukat egybevetve, arra a következtetésre jutottak, hogy ez egy ókori virágkertészeti maradványa. Hozzávetőlegesen a konkrét évszázadot is tudják, de ennél pontosabban ezt csak a laboratóriumban fogják tudni megállapítani. Az egykori épületek maradványain túl, számos szerszámot, cserepet és használati tárgyat is találtak. Ezeket gondosan letisztították és rendszerezve elcsomagolták. A munka azonban már napok óta a

végéhez közeleg, így több idő van pihenni, beszélgetni, főzni és egy kicsit körülnézni a környéken egy séta erejéig. Most éppen a kempingfelszerelésen főz egyikük. Sült kolbász készül, van hozzá mustár és hoztak magukkal friss kenyeret. Már el is készült, leültek falatozni, utána a hűtőtáskából előkerült egy-két Szörp is. Beszélgettek és úgy döntöttek, hogy ma már nem nagyon van kedvük dolgozni. Holnap úgyis befejeződik a munka és úgysem mennek haza, mert az éjszakát a sátorban töltik. A Vezető Régész Asszony csak holnap jön és tulajdonképpen szinte már mindennel készen is vannak. Gondolták sétálnak egyet és a tóparton, bár közel van, még úgysem jártak. Kicsit még heverésztek, aztán a part felé vették az irányt. Pár perc alatt oda is értek. Leültek a parton és körülnéztek. Jobb felől volt egy kisebb nádas, de ha tovatekintettek, eléjük tárult a tó szépsége. A szélben lágyan fodrozódott a víz és halkán susogott a nádas. A távolban madarak repültek és időnként láttak egy-két sebesen úszó halat is. Rajtuk kívül egy teremtet lélek nem volt a közelben, csak a nap sütött kitartóan a felhőtlen égen. Egyszer csak nem messze Tőlük a víz tetején megjelent egy, a kék minden árnyalatában szikrázóan ragyogó több méternyi magas Képződmény. Szinte a tó teljes szélességében tündökölt ez a fényes ködszerű fal és egyre közelebb húzódott hozzájuk. Sem félelmetes, sem fenyegető nem volt és mindannyiukat le is nyugozta a látvány, mely hamarosan el is érte a partot. Ekkor úgy érezték, hogy ez a valami hívogatja Őket. Felálltak és egymás kezét fogva besétáltak a lüktető kék dolog belsejébe. Bent egy teljesen más világ

fogadta a hat fiatal. Mindenhol keskeny döngölt földutak, melyek a végtelenbe vezettek. Ezeket pedig végelethatalanul virágágyások szegélyezték. Virágok a képzelet minden formájában és minden színében. Az egésznek volt egy fehéresen-ezüstös vibrálása is. Ők pedig boldogságot éreztek és kézen fogva vidáman mászkáltak a sorok között. Nem tudták, hogy hol vannak, de annyira megkapó és gyönyörű volt minden, hogy szóhoz sem tudtak jutni. Nem nyúltak semelyik virághoz sem csak egyre inkább önfeladt táncba kezdtek. Aztán hirtelen éreztek egy szellőkést és a földre huppantak. Kizuhantak a kék képződményből és újra a parton találták magukat. A kék valami, amiben pedig eddig voltak, felszívódott a semmibe, mintha eddig sem létezett volna. Percekig csak üldögéltek, bámulták a vizet és egymást, egy szót sem tudtak kimondani. Aztán pedig nevetni kezdtek és hosszú-hosszú percekig abba sem tudták hagyni. Végül visszaindultak a tisztásra. Mire odaértek látták, hogy valami nincs rendben. Ott parkolt a Vezető Régész, Emese autója. Az egyik kempingszékben üldögélt a maradék sült kolbászt falatozta, a lába mellett egy Szörp volt. Az órájára mutatott és kérdőre vonta Őket:

- Három órája várok rátok- mondta.

- Ez ásatás, nem látomás- tette hozzá.

A fiatalok nevetni kezdtek, aztán elnézést kértek, nem mondtak semmit sem csak jókedvűen munkához láttak.

Mese A Fehér Manókról

Ha átmászunk három hegyen, átkelünk két óceánon, átgázolunk négy folyón és kitalálunk a rengetegből, akkor megleljük az Vidám Erdőt, ahol a Fehér Manók élnek. Nincsenek sokan, úgy pár tucatnyian Lány Manók és Fiú Manók vegyesen. Bár azért leselkedik rájuk veszély, hiszen ragadozók is élnek az Vidám Erdőben, Ők mégis boldogan élnek. Nappal jönnek-mennek, éjszaka pedig vagy békésen alszanak vagy táncolnak és énekelnek. Sok reggelig tartó táncolás van, de a Telihold ideje az Ő fő mulatságuk. A sok szórakozás mellett, azonban ismerik az erdőt, mint a tenyerüket. Minden kis zegzugába el szoktak látogatni, hol ezért, hol azért, de egyetlen helyet az erdőben a Lápot, azt mindig elkerülik. Tulajdonképpen ennek is megvan az oka. Jó pár esztendővel ezelőtt, még járták a lápvidéket, de egyszer olyan köd ereszkedett le, hogy néhányan eltévedtek és majdnem odavesztek. Ekkor megfogadták, hogy a biztonságuk érdekében kerülnek a Lápot és többet nem mennek oda. Egy szép verőfényes reggelen egy lány és egy fiú manó elindult pár egzotikus gyümölcsért az erdő másik oldalára. Kedélyesen sétáltak és beszélgettek, amikor egy kisebb farka vadállat rájuk támadt. Ők a szomszédos erdőben éltek, de néha áttévedtek és most rátámadtak a két Fehér Manóra. Egy fenevaddal még szembeszállt volna a két manó, de a farka elől el kellett menekülniük. Nézték merre tudnak biztonságot lelteni, de nem volt más lehetőség a közelben, be kellett menekülniük

a lápvidékre. Egy ideig követte Őket a falka, de aztán feladták. Közben a két manó a Láp közepére keveredett és leszállt az éj is, így úgy döntöttek, ott éjszakáznak. Reggel felébredtek, de közben hatalmas és sűrű köd telepedett a lápvidékre. Nem láttak semmit, ezért úgy döntöttek, hogy ahol vannak az biztonságos és inkább ott maradnak. Közben, a többieknek is feltűnt a hiányuk és bár időnként néhányan azért ki-ki maradtak kezdtek aggódni. Azonban nem csak a lápvidékre ereszkedett le a köd, hanem az egész Vidám Erdőre, ami idővel tejszerű és átláthatatlan lett, ezért esélytelennek látszott két manó társuk felkutatása. A köd azonban nem akart oszlani és a lápvidéken rekedt két manó igencsak szomjazni és éhezni kezdett. Mivel nem volt más választásuk, úgy döntöttek, hogy óvatosan, de körbekémlenek, hátha találnak valami ehetőt vagy ihatót, mert hát a víz amit láttak, igencsak bűdös és mocskos volt. Körülnéztek, de nem találtak semmit, csak egy igen furcsa növényt. Amolyan indaszerű volt, nem voltak levelei és átlátszó szárában, kék folyadékban sárga buborékok úszkáltak. Nagyon is idegenkedtek a gondolattól, de már nagyon elcsigázottak voltak, úgyhogy letörtek az egyikből egy darabot és megitták a levét. Nem lett tőle semmi bajuk és ha az éhségüket nem is a szomjúságukat elűzte. A köd azonban nem szűnt meg, négy napig tartott, a két manó pedig a kék lét itta a sárga buborékokkal. A negyedik nap kijutottak a Lápból és megindultak haza. Alig haladtak pár métert, amikor a többi manóba botlottak, akik a jó idő miatt már el tudtak indulni megkeresni Őket. Nagyon megörültek egymásnak,

vidáman indultak táboruk felé és közben a két manó elmesélte a többieknek, hogy milyen kalandba keveredtek és hogyan éltek túl. A többi manónak meg is mutatták a növényt amiből ittak, mert egyet gyökerestül kitéptek és magukkal hoztak a lápvidékről. A többiek is nézegették, ízlelgették a növényt és nekik is nagyon tetszett. Végül, úgy döntöttek, hogy szaporítani fogják és elültették a tábor közepén. Mindenki lefeküdt, de az ébredés után, azonban nagyon megijedtek, mert a növény tíz méter magasra nőtt, de még inkább megrettentek, amikor egymásra néztek, mert a növény beporozta Őket és mindeni kék lett, amiket sárga pöttyök borítottak. Megpróbálták lemosni, de nem sikerült. A növényt eltávolították a táborból, de a színtől nem tudtak megszabadulni. Napokig beszélgettek, hogy mi lehet ez és végül beletörődtek, hogy többé nem Fehér Manók és a kimerültségtől lehunyták a szemüket. Reggel felébredtek és döbbenet látták, hogy újra fehérek lettek. Nagyon megörültek, hogy visszaváltozott a színük és úgy döntöttek, hogy a továbbiakban tartózkodnak ettől a furcsa növénytől. Éltek tovább mindennapjaikat, időnként áttáncolták az éjszakát. Aztán eljött a Telihold Mulatság ideje. Önfeledten táncoltak és énekeltek, amikor az éjszaka közepén bőrük kéken kezdett világítani és sárga pöttyök vibráltak rajtuk. Először kissé megijedtek, de mivel nem történt semmi bajuk és egyre jobban tetszett nekik a dolog, még vadabb bulit csaptak reggelig. Reggelre, mint ha mi sem történt volna visszafehéredtek. Azóta is fehéren élnek a manók az Vidám Erdőben. Hogy szoktak-e éjszaka táncolni és zenélni? Igen.

Hogy kéken és sárgán vibrálnak-e a Telihold Mulatságán, azt nem tudni. De a Fehér Manók a lápvidéket, azóta is kerülik.

Mese A Moziról-A Filmsztár 2.

F. a születésnapjára készült, egy igazán nagy partira. Sok ismerősét és barátját meghívta, még külföldről is érkeztek. Nagyon boldog volt, beindult a szekér és sikert sikerre halmozott. Reggel kapott ajándékba, egy meghívót, ami ritkán tartott régiségvásárba invitálta. Szerette a régiségeket és gyűjtötte is őket. Nem költött ugyan olyan sokat rájuk, de volt egy nagyobb emeleti szobája, ahol tartotta őket és foglalkozott velük. Előbb azonban még ott volt a születésnap, ami nagyon jól sikerült és mindenki jól érezte magát. Pár napot pihent utána, aztán becsomagolt két hétre, bepakolt a kocsiba és megindult Észak felé a régiségvásárba. Volt már egyszer abban a városban, így bátran gurult le a felhajtóról. Kedvenc zenéjét hallgatta és nézte az elsuhanó tájat, ismerős volt minden, de azért figyelt, mert rég járt erre. Éjszakára megállt egy Motelben és elfogyasztott egy jó vacsorát is. Reggel megújult erővel robogott tovább és a lendület kitartott másnap hajnalig, amikor az északi városba érkezett a Hoteljéhez. Kicsit pihent, aztán egész nap a várost járta, utána pedig kezdetét vette a vásár. Ez két napig tartott, aztán beült a Hotel bárjába. Két nap múlva bepakolt a kocsiba, mert vett pár dolgot és visszafelé kifejezetten óvatosan hajtott, hogy az újonnan vett dolgok nehegy megsérüljenek. Marasztalták a hotelben, de húzta haza a szíve és különben is a kedvenc itala nem volt kapható északon. Otthon ápolt, tisztogatott és ahogy nézegette a tárgyakat, egyszer csak

beugrott valami. Talán az út, a Motel, a régiségvásár, a Hotel vagy minden, de eszébe jutott egy új Mozi. Gyorsan telefonálgatott ide-oda és hamarosan minden összejött a filmhez. Nagyon sokat és lelkiismeretesen készült, szerette volna ha jól sikerül a dolog. Ő játszotta a főszerepet és a forgatás sem tartott túl sokáig, így hamarosan a piacra került a film. Gyorsan, szinte pillanatok alatt hatalmas siker lett. A nézők imádták, kígyózó sorok alakultak ki mindenütt, jegyet szerezni szinte lehetetlen volt. A film folyt a tévéből a rádióból és az internetről is. A kritikusok csak hüledeztek és megkapóbbnál-megkapóbb véleményeket írtak. Biztos volt mindenki benne, hogy rengeteg jelölést és díjat fog kapni az alkotás. Még valamit el is szerettek volna F-ről nevezni, de Ő ezt nem engedte. Minden beszélgetős műsorba meghívták és számos reklámszerződéssel is megkeresték. A magazinoknál is gyakori vendég volt, az interjúkat szerette, de a fotózásokat már kevésbé, mert úgy érezte nincs elég jó fényképarca. Ha eddig gazdag volt, híres és sztár, akkor most szupersztár lett. Nagy utazásokat tett távol s közel és mindenhol körülrajongták, a szelfikért az előbb említett okok miatt nem rajongott, de autogramot szívesen adott. Boldogan élt a feleségével és mindenük megvolt, nem szenvedtek hiányt semmiben. Bár a felhajtás még egy idő után sem csillapodott Ő még mindig nagyon is élvezte az egészséget. További filmeket tervezett és álmai között szerepelt pár díj is. Lehet, hogy esetleg, az itt leírtak vezethettek egy Balkon-Projekthez? Valószínűleg feltették ezt a kérdést. Én pedig felteszem újra.

Fontos információ:

Akinek ismeretlen a Balkon-Projekt név, vagy, hogy ez miért 2. rész, az az előzményt a szintén ingyenesen letölthető Virágzó Fa című E-könyvben találja meg, a weboldalon lejjebb listázva. Köszönöm!

Mese A Levelekről

Valahol, valamikor a hagyományos levelek már nem is léteztek. Olyannyira nem, hogy a fákon, a bokrokon de még a fenyőkön is elektronikus levelek voltak. Nem kellett már borítékok, lombfűvót se igen lehetett kapni és már nem gyűjtöttek az emberek könyvekbe szép színes lehullott leveleket. Az Évszakok, a Tavasz, a Nyár, az Ősz és a Tél is megváltozott, mert az új típusú levelek, bár lehullottak, de mindig lett belőlük új. Ha véletlenül valaki azt gondolná, hogy így nem volt elég változatos a természet, az téved, mert az elektronikus levelek sem egyformák. Hosszúságukat tekintve és egyéb más jellemzőjüket figyelembe véve úgy igazából sem. Jöttek-mentek a levelek, néha lehullottak vagy újrateremtődtek. Képeslapot sem lehetett venni, de arra volt más megoldás. Mindenki boldogan élt, az emberek szerették az elektronikus leveleket. Egyik napról, a másikra felütötte magát egy furcsa hír a világban, ami elektronikus úton terjedt: Egy feltaláló, de, hogy Ki és hol azt nem tudni, hosszú-hosszú évekig kísérletezett. Volt egy laboratóriuma és azt próbálta kitalálni, hogyan lehet az elektronikus leveleket nyom nélkül végleg törölni. Ehhez hatalmas tudásra volt szüksége és egy nagy könyvtárat tartott fenn. Számítógépek és még számos periféria is kellett hozzá. A labort a fizikai törlés miatt helyezte üzembe. Több évig dolgozott titokban, gyakorlatilag elzárva a külvilágtól. Az egyetlen kapocs az emberi populációval az elektronikus levél

volt és egy rádió. Szeretett zenét hallgatni és így a munka is jobban ment. Az, hogy sikerült-e megvalósítani a tervét, azt nem tudni, viszont a kísérletezés közben véletlenül feltalált valamit. Egy szexuális ajzószeret. De olyat, amit eddig még soha senki. Állítólag mindkét nem számára előnyös tulajdonságokkal bírt. Ami még nagy előnye volt a szernek, hogy egy csepp egy hónapra elegendő volt. Természetesen le is tesztelte, majd a képletet elküldte valakinek egy elektronikus levélben. A mendemonda szerint utána felrobbantotta mindenestül a labort, majd eltűnt. Egyesek azt állítják, hogy látták Őt több városban is, üveggel a kezében rossz hírű és piros lámpás negyedekben, de ezek a hírek nem voltak 100%-ban megerősítve. Egyszóval a történet körbejárt a világban és mindenki szeretett volna magának a szerből. Nem vezetett minden egyes embert az örömszerzésre való törekvés, egyeseket a haszonszerzés hajtott. Mindenesetre az egész felnőtt népesség azt az elektronikus levelet kereste. Először otthon néztek körül az emberek, aztán kimentek a kertjükbe és a fákat vizslatták. Már volt egy alkalmazás, ami az elektronikus leveleket tudta monitorozni, úgyhogy ezt sem kellett feltalálni, csak letölteni a telefonra és kutatni. Aztán kezdtek ellepni az emberek az erdőket és a közparkokat is. Mindenki a levél után kutatott. Egyesek felmászta a fára is vagy a csenevészebb vékonyabb fákat rázták, hogy minél hamarabb hulljanak a levelek, de az a levél csak nem lett meg. Ennyi azonban nem volt elég és az emberek csoportosan rohamozták meg a természetvédelmi területeket is. Voltak, olyan helyek, ahol ezért a hadsereget

is be kellett vetni. Néhol kijárási tilalmat vezettek be. Volt, ahol átmenetileg az alkoholt kellett betiltani, mert a keresés közben, kissé felöntöttek a garatra. A munkahelyek kiürültek, mindenki össze vissza vándorolt. Aztán két év után kezdett lecsengeni az őrület és mindenki kezdett megnyugodni. Többen már azt beszéltek az egész csak kacsa volt és az emberek nagy többsége visszatért a régi életébe. Voltak, akik tovább kutattak és nem adták fel. De Ők sem jártak sikerrel, az az elektronikus levél csak nem akart előkerülni. Végül már senki sem kutatott. A világ élt tovább, úgy ahogy előtte. Pár évvel ezután kiderült, hogy valóban létezett az az elektronikus levél, csak ez első címzettnél a levélszemét mappába került. De lehet, hogy ez is csak egy kitalált történet, mint ahogy az egész. Csepp a tengerben.

Mese A Gyümölcsökről

Valahol a hegyek között, egy fennsíkon volt egymás mellett két erdő. Mindig sütött a nap, szellő alig rezzent és felhők sem úsztak arra csak elvétve. Csend honolt és tiszta vizű patakok ereszkedtek a mélybe. Az egyik erdőben kerek gyümölcsök teremtek a fákon, míg a másikban hosszúkásak. Mindkét erdőt Különös Lények lakták. Ahol kerek gyümölcs termett, ott a kerek gyümölcsből főztek ebédet, ahol meg hosszúkás, ott pedig abból. Békében éltek, ismerték ugyan egymást, de sohasem mentek át a szomszédos erdőbe. Egyikük ezt a gyümölcsöt szerette, másikuk módfelett a különbözőt. Nem csak úgy megfőzték a gyümölcsöket, mindkét erdőben élőknek kifejezetten tetemes mennyiségű receptje is volt. Főzték, sütötték, aszalták, csavarták, passzírozták és még vagy ezerféle módon készítették el mind a kerek, mind a hosszúkás gyümölcsöket. Régóta éldegéltek itt a Különös Lények, talán csak a hegyek voltak itt régebb óta. A termés mindig jó volt és a fák egész évben folyamatosan biztosították a gyümölcsöket. Volt még egy furcsa tulajdonsága a két erdőnek. Az év valamelyik éjjelén mindkét erdő gyümölcsei világítani kezdtek. Ekkor lakói felmásztak a két szemben lévő hegyoldalba és onnan csodálták az erdők fényeit. Aztán egyik napról a másikra, ki tudja miért megváltozott az időjárás. Kevesebbet sütött a nap és egy kicsit többet esett, de ez önmagában nem befolyásolta a két erdő életét. De egy idő után a szél is kezdett feltámadni és

mind a kerek gyümölcsöt, mind a hosszúkás gyümölcsöt átfújta a szomszédos erdőbe. A különös lények erről sem vettek tudomást igazából és tovább folytatták megszokott életüket. A fák termése viszont kezdett megváltozni. Egyes fák többé nem teremtek kizárólag kerek vagy hosszúkás gyümölcsöt, hanem kerek és hosszúkás is voltak egyben. Először csak a két erdő határán lévő fákat érintette, de ez lassan terjedt beljebb is. Ezeket egyik erdő lakói sem ették meg és igen megijedtek. Megbeszélték egymással, hogy az átfújta gyümölcsöket összegyűjtik és visszadobálják a szomszédos erdőbe. Így is tettek. Összegyűjtötték a nem oda való gyümölcsöket és áthajították őket. Egy ideig működött, amit megbeszéltek, de nemsokára az időjárás miatt annyi gyümölcs halmozódott fel, hogy vegyesen dobálták át egymás erdejébe. A kerekkel dobtak hosszúkásat és olyat is ami kerek volt és hosszúkás is egyben és ez a dolog fordítva is megtörtént. Ettől a helyzet nem, hogy nem javult volna, de még rosszabb is lett. A Különös Lények kezdtek összeveszni és egymás szemére hánytorgatták ki, mit, miért és hogyan dob át a szomszédos erdőbe. Mindkét erdő lakói a szomszédos erdő Különös Lényeit hibáztatták. Úgy érezték nem Ők hibáznak, hanem a másik. Csak hát a termés kezdett fogyni és a receptek egy része kezdett semmit sem érni. De azt a gyümölcsöt, ami hosszúkás és kerek volt egyben, azt egyik erdő lakói sem akarták megenni. Végül mindkét erdő lakói úgy döntöttek, hogy vezetőjükkel az élen kivonulnak a két erdő határához és eldöntik, kinek is van igaza. De ekkorra már mindkét erdőben felforrósodott

és paprikás lett a hangulat. Mindenesetre az egyik délelőtt mindkét erdő Különös Léneyei kimentek, hogy vezetőik beszéljenek egymással. Mindkét oldal mérges volt. A kerek gyümölcsös erdő vezetője kezdte:

- Itt azt csinállok, amit akarok, mert ez az én Úrhajóm!

- Nem! Ez az én Úrhajóm, mert én vagyok Körk Kapitány! – válaszolta a hosszúkás gyümölcsöt termő erdő vezetője.

Ezen mindkét erdőt lakók úgy elnevezték magukat, hogy úgy döntöttek félreteszik a sérelmeket és megpróbálnak együtt megoldást találni a helyzetre. Először kölcsönösen megkóstolták egymás főztjét és rájöttek, hogy mind a kettő ízletes. Aztán együtt megvizsgálták a hibrid gyümölcsöket és azokat is finomnak találták. Később közös recepteket is összeállítottak. Most már mindkét erdő Különös Léneyei ettek kerek, hosszúkás és hibrid gyümölcs ételeket. Bár továbbra is saját erdejükben éltek, gyakran látogattak át egymáshoz és barátok lettek. És amikor éjjel világítottak az erdők gyümölcsei, együtt ültek a hegyoldalon és nézték, ahogy az égi fények megvilágítják az alattuk fekvő erdők fényjátékát.

Mese A Kóborlásról

Lombhullató színes erdő mélyén széles csapáson magányosan ballagott egy Zombi. Már több éve bolyongott, de nem harapott meg sem embert, sem kutyát, sem macskát, sőt semmilyen élőlényt sem. Mert bár zombi lett, Ő Vegetáriánus Zombi volt. Erre igen hamar rájött és bevetette magát az erdőbe, a mezőgazdasági földekre, a gyümölcsösökbe és a kis veteményesekbe. Először erdei gombákat és vadon termő gyümölcsöket harapott és evett, de egyiket sem tudta elfertőzni. Dühében fákra támadt, de nem történt semmi csak felfázott a nyirkos erdőben. Mikor látta, hogy az erdőben nem jut eredményre, más után nézett és felfedezte a rengeteg melletti mezőgazdasági területeket. Ősszel és Télen ugyan nem volt zsákmány, de Nyáron és Ősszel rengeteg minden termett és úgy érezte eljött a bőség ideje. Az első áldozat a görögdinnye volt és bár kitartóan próbálkozott de nem járt sikerrel. Később próbálkozott a tökkel, majd a krumplit is kiásta, de ez is eredménytelen maradt. Nem adta fel és kifigyelte, hogy van kukorica és búza is. Attól eltekintve, hogy a kukorica kemény volt, a búzaszemek pedig a fogai közé szorultak tulajdonképpen most sem történt érdemi dolog. Volt még napraforgó is, amibe szintén beleharapott, de a napraforgómező inkább a szépségével varázsolta el a Vegetáriánus Zombit. Aztán jött az aratás ideje és a mezőgazdasági gépek zaja és a sok sürgő-forgó ember elüldözték Őt a földekről.

Így hát vándorolt tovább, bízva abban, hogy harapása előbb-utóbb hatásos lesz. Ment-ment, de nem talált mást csak erdőt és mezőgazdasági földeket hosszú-hosszú mérföldeken át és lassan telő hónapokon keresztül. Aztán, hirtelen megváltozott a táj és a síkságot, kisebb dombok kezdték felváltani, a lankákat pedig gyümölcsfák borították. Úgy érezte itt megfelelő a hely, épített magának gallyakból egy kis kunyhót és felfedezte a gyümölcsöst fáról-fára, hátha. Volt sárgabarack, szilva, cseresznye, őszibarack, körte és meggy is. Sokáig harapott és evett, de a szerencse itt sem állt az oldalára sőt a sok gyümölcstől még hasmenése is lett. Végül, ha szomorúan is, de úgy döntött, nincs mese tovább kell állnia. Amerre ment gyümölcsfák szegélyezték az útját, de Ő csak ment és ment leszegett fejjel, mígnem egy folyóparthoz ért. Úszni nem tudott, gázló sem volt, hidat nem látott, ezért úgy döntött követi a folyást tovább a parton. Ha úgy volt kedve térdig gázolt a vízben, ha úgy, akkor kavicsokat hajított bele és nézte, ahogy a távolban kacsáznak. De néha csak üldögélt a kanyarulatban, nézte a tájat és a sorsáról elmélkedett. Az egyik nap megpillantott egy régi hidat és átkelt a túloldalra, hogy ott folytassa útját. Úgy háromnapi járóföld után egy nagyobb dombba ütközött. Felmászott a tetejére és a másik oldalon két falu tárult a szeme elé, amik a domb alatt feküdtek. Leült és a falvakat kémlelte, házak itt-ott és veteményesek körös-körül zsengebbnél-zsengebb zöldségekkel. Végiggondolta mi történt eddig, mióta útra kelt.

Járt az erdőben, volt a szántóföldeken, végül bevette magát a gyümölcsösbe, de bizony eddig mindig hoppon maradt. De talán most, gondolta, most talán sikerrel fog járni. Lefeküdt pihenni és amikor már bőven leszállt az éj, a veteményesek felé vette az irányt. A falvakban lakó kutyáktól nem kellett tartania, mert bár Vegetáriánus Zombi volt, azért azt mindenki tudja, hogy a kutyák nem szagolják ki a zombikat és nem is ugatják meg Őket. Így nyugodtan körül tudott nézni és bátran tudott harapdálni és csemegézni. Temérdek minden volt, mi szem-szájnak ingere. Paradicsom, zöldhagyma, paprika, fokhagyma, zöldborsó és még felsorolni is nehéz, hogy mi minden. A csili paprika ugyan nagyon égette a száját, de nem ez volt a fő gond, hanem az, hogy itt sem járt sikerrel. Éjjel a veteményesekben járt, napközben a domboldalon elmélkedett. Lassan hústra kezdett vágyni, de hát Ő Vegetáriánus Zombi volt, így hát nagyon elszomorodott és bújában ismét útra kelt. Ment-mendegélt, de tulajdonképpen már nem nagyon volt ötlete, mihez is kezdjen. Sokáig tette egymás után lábait, de kerülte az erdőket, kitért a szántóföldek elől, távol tartotta magát a gyümölcsösöktől, a veteményesekre pedig rá sem nézett. Addig vándorolt, míg egy hegyhez ért, amit sűrű szőlőtőkék borítottak, ami között legények és asszonyok szorgoskodtak. Szüret volt. Az emberek meglátták és boldogan üdvözölték. Itókával kínálták, Őt pedig annyira meghatotta kedvességük, hogy felajánlotta segítségét. Szedte, hordta a szőlőt és együtt énekelt velük.

Este elbúcsúztak egymástól és kapott Tőlük ajándékba egy demizson itókát, amit a séta közben az éj folyamán el is fogyasztott. Nem tudni, hol és hogyan hajtotta álomra fejét, de amikor felébredt, nem volt kedve többet harapni. Megszűnt Vegetáriánus Zombinak lenni. Nem tudta, hogy hol van, csak vissza akart találni, így hát felkelt a földről és elindult a felkelő Nap után.

Mese A Küldetésről

Már a tízezredik évet is magunk mögött hagytuk, amikor a végtelen űrben öt asztronauta utazott hibernálva úti célja felé. Pontos évet csak azért nem tudunk, mert valamelyest ez egy titkos út volt. A végcél egy lakható bolygó, ami a bázistól több Naprendszerrel távolabb keringett, ezért is aludtak, mert hosszú volt az út. Igazából a bolygót nem régen fedezte fel egy szonda, amit egyelőre Columbus-nak neveztek el. A szonda sokáig keringett a bolygó körül és rengeteg mérést végzett, így derült ki, hogy lakható. Tulajdonképpen ezért tartott oda az öt űrhajós, akiket lassan ébreszteni kezdett az informatikai rendszer, hiszen az űrutazás utolsó egy évét ébren kellett tölteniük, hogy felkészüljenek a feladatra. Hosszú kiválasztási folyamat során lettek alkalmasak erre az úttörő utazásra. A hosszú alvás után két hétig csak bágyadtan ténferegtek a fedélzeten, de aztán edzésbe fogtak és hamar visszanyerték fizikai állóképességüket. Az agyuk is lassult egy kicsit, de idővel az is helyreállt. A kiképzés során töviről hegyire megismerték az űrhajót, de hát a gyakorlat mégis csak más úgymint ehhez is kellett pár nap. Természetesen a Központtal is felvették a kapcsolatot. Túl sok dolguk nem volt, mert az automata rendszer rendben tette a dolgát. Edzettek, ettek, ellenőrizték a hajó működését, pihentek és szórakoztak. Vagy amit nagyon szerettek néztek ki az ablakokon és csodálták az űr szebbnél-szebb képződményeit. Azt tudták, hogy hová mennek, de azt

nem, hogy ott mit is kell tenniük. A parancsot csak az érkezéskor engedi majd dekódolni a rendszer. Fogalmuk sem volt, hogy mi lesz majd a feladat, de beszélgettek róla időnként. Sokat azért nem akartak találgatni, ezért inkább a munkával és szórakozással foglalatostkodtak. Mindannyian imádták a zenét és volt a központi egységen telepített zene, de egy idő után úgy gondolták, hogy kéne egy saját szám, amit Ők írnak és az utazásukról szól. Mivel nem voltak hangszereik, a mesterséges intelligenciát hívták segítségül. Ő talált nekik egy számot, a régi időkből, még az 1980-as évekből, aminek átírták a szövegét. Amikor érezték, hogy családias a hangulat, mindig azt énekelték, de főleg azt a részt, hogy: "A Tejút majd vezet, mindig követni kell" Ez feledtette velük a bezártságot és mindig jó kedvük lett. A másik dolog, amit mindannyian szerettek az a labdarúgás volt. A Központból sugározták nekik a jelet és így minden nagyobb eseményt nyomon követhettek. Természetesen a startállomástól, már nagyon messze voltak és mire elérkezett hozzájuk a jel, már nagyon sok idő eltelt. Nevettek is rajta, hogy mire megnéznék egy világbajnokságot, addigra Otthon, már a következőt játsszák. Kártyázni, azért tudtak, de lassan ezzel is fel kellett hagyniuk, mert közeledtek a Columbus-hoz és a műszerek elkezdtek küldeni az adatokat, és a képeket, nekik pedig fel kellett készülni. A Kapitány összehívta Őket és elmondta, hogy a szórakozást mindenki fejezze be és mostantól koncentráljon a feladatra, kivételt képzett ez alól kedvenc úti daluk, hiszen azt mindenki imádtá. Úgyhogy nekiláttak elemezni az

adatokat. Tengernyi dolgot ugyan Ők is ismertek, de egy karnyújtásnyira lenni a Columbus-tól mégis más. Mindenre kiterjedt a figyelmük, nem csak a bolygóra, hanem annak két holdjára is, amelyeknek egyelőre C-101 és C-102 volt a kódneve. Vizsgálták a bolygó környezetét, főleg a sugárzást, de tulajdonképpen mindent rendben találtak. Bár messze voltak a bázistól, természetesen minden adatot oda is elküldtek, illetve folyamatosan beszámoltak a tevékenységükről is. Miután ezzel végeztek, átvizsgálták a felszerelést és ott sem volt ok aggodalomra. Egy napot még pihentek és megérkeztek, keringési pályára álltak a bolygó körül. Most már nem csak fotókon, videókon és a monitoron láthatták ezt a csodálatos bolygót. Egy hétig keringtek a Columbus körül és az ablakon át csodálták. Tulajdonképpen mindent zöld erdő fedett, amit kéken csillogó óceán határolt. Ezeket folyók, tavak és buja szigetek tarkították. Nagy felbontású kamerákkal közelebbről is bepillantást tudtak nyerni a bolygó életébe. A növény és állatvilág gazdag volt, a növények és az állatok nem olyanok, de hasonlóak voltak, mint az otthoniak. Az egész érintetlen volt és lüktetett az élettől. Mind az öten csak bámultak és nem hittek a szemüknek. De nem volt annyi idő nézelődni, hiszen elérkezett az idő, hogy megnézzék, mi is a parancs. Ehhez ketten keltek és a központi rendszerből tudták letölteni és dekódolni az utasítást. Erre elment másfél óra, de végül sikerült.

Leültek az asztalhoz a Parancsnok pedig ismertette a tennivalókat:

Az űrhajóval egy alkalmas területen, tisztáson vagy bárhol landolni kell a Columbus-on. A leszállás után biztosítani kell a terepet. A biztosítás után 50 négyzetméternyi területet, szabaddá kell tenni. Ezután haladéktalanul visszatérni a Központba.

Vége

Utószó

A sok mese, furcsa lény és kaland közben, ha esetleg feltűnő volt, hogy az E-könyvben előfordultak szövegszerkesztési pontatlanságok, akkor elnézést kérek. Nem kell ezért okolni senkit, ez is csak a mesebeli lények műve volt.

Köszönöm, hogy elolvasta E-könyvemet!

Tisztelettel:

A Szerző

Írta: Schmidka Ádám

Copyright ©Schmidka Ádám, Budapest, 2024

ISBN 978-615-02-2575-3

Kiadó: Magánkiadás
Budapest, 2024